

חתן דמים

מאת בן-ציון יהושע

סיפור

א

"כל הכלות יפות ביום חופתן ושאלוהים ישמור בבוקר למחרת כשמתגלה האמת המרה", הכריזה אימי בקולי קולות ביום חתונתי עם ציפור [במלעיל].

"אימא, בבקשה דברי בלחש, יש אוזניים לכותל! רק זה חסר לי שציפור תדע כבר מעכשיו כמה את אוהבת אותה ומה את חושבת על המראה שלה דווקא ביום החתונה שלנו", התחננתי. "מספיק לי לראות את אימא שלה ואני כבר יודעת מה יקרה עם הציפור היפהפייה שלך בעוד עשרים שנה. היא בטח תהיה שמנמנה וגוצה כמו אימא שלה".

"ציפור היא לא כל כך גוצה ושמנמנה כפי שאת מתארת אותה. נכון שהיא קצת מלאה במקומות נחוצים אבל זה עוד לא אומר..."

"אתה עיוור או מה? היא נראית עם בגדי הכלולות המפוארים שלה כאילו הייתה המלכה ויקטוריה תפוחת הלחיים ביום חתונתה, אפילו כתר של יהלומי זכוכית עוד יתקעו על ראשה. אני מקווה שלא שמים סלסילת פירות מלאכותיים בהילה שעל ראשה".

המלכה ויקטוריה

הצאר ניקולאי השני בטקס חתונתו

"בעיניי ציפור היא יפהפייה", אמרתי כדי להציל את כבודה של בחירת לבי, "יש לה עיניים מאוד יפות ואת יודעת מה אמרו חז"ל שהבינו עניין: 'כלה שעיניה יפות אין כל גופה צריך בדיקה'.

"תמים שלי, הכלות של היום זה לא הכלות של פעם כשהכול היה טבעי. בימינו הן נראות יפות ביום חתונתן כי הן מושקעות בשמלה לבנה הדורה, בנעליים לבנות אופנתיות, בטיפול קוסמטי ואיפור הכוללים פילינג, מריטת גבות, שפם וזקן, ריסים מלאכותיים ומסקרה העושה ממנה מִסְחָ'רָה, פדיקור ומניקור שלא לדבר על הורדת שערות מהרגליים בשעווה חמה. הן צובעות שיער ותמורת כמה דינרים יפים מעצב לה אחד בעל שם דרום-צרפתי כמו ז'וז'ו, ז'ורז'ט, ז'קלין את השיער בתסרוקת שמגדל בבל נראה לידה כמו אצבע הגליל".

"אימא די!, אני מתחנן בפנייך. אומרים שהאימהות הפולניות עושות את המוות ואת ברוך השם חצי טורקיה וחצי סלוניקאית. אני לא יודע מה קרה לך דווקא היום. אבא בטח מתהפך בקבר. הוא לא היה אוהב את מה שאת עושה":

"שאבא שלך ינוח בשלום על משכבו. דבש לא ליקקתי ממנו...יום טוב לא ראיתי ממנו...", אימא שתקה סוף סוף לשבריר שנייה, לגמה מכוס המים וכנאם להמונים בכיכר העיר הניפה ידיה לכאן ולכאן והוסיפה בקול צרוד שיצא מנימי נפשה: "שתדע קובי, קשה לזהות כלה שמאופרת היטב. מה פלא שיעקב אבינו עבד שבע שנים אצל לבן הארמי למען רחל היפהפייה ומה מצא במיטתו בליל חופתו? – את לאה! לא שלא לאה לא הייתה בחורה טובה מבית טוב, אבל אללה יוסתור, התנ"ך מספר בגילוי לב על עיניה המימיות, הדולפות וזולגות כמו טפטפת בהשקיה אוטומטית במרפסת שלנו. אבל מה, המאפרות שלה היו באמת טובות. הן איפרו אותה כל כך טוב עד שיעקב איש תם ויושב אהלים לא הצליח לזהות אותה בגלל הלבוש

הצנוע שלה. אז עוד לא עשו מסדרי זיהוי ובדקו טביעת אצבעות... המשותף בינך, קובי, לבין יעקב אבינו, ששניכם מזן 'ילד טוב ירושלים' שלא מבינים הרבה בענייני נשים".

"אימא, אני יודע שיש לך דיפלומה בענייני נשים וכלות. אולי תגידי מה את מבינה גם בענייני חתנים?", הזדקקתי בקול צרוד של תרגול שברח מחלף השוחט, אבל תשובתה הייתה מוכנה אצלה כמו התער החד במספרה של יוסף הספר.

"איזו שאלה! יש חתנים ויש חתנים. אני מסתכלת על התספורת שלך ואני נזכרת בשחקן ידוע מאיזה סרט ששכחתי את שמו. יש חתנים שמסתפקים במכנסיים בצבע כחול כהה וחולצה לבנה ארוכת שרוולים, נעליים לא מצוחצחות שלאחר תחנונים הם עושים טובה ומוכנים אפילו להתגלח ביום חופתם. ויש חתנים, שאלוהים ישמור, שמסתפקים בחולצת טריקו דהויה ועליה כתובת "Make Love – Not War". הם מופיעים לחופה כאילו יצאו לפיקניק בלי צידנית ובלי אוהל והם מוכנים לנפנף במנגל וכעבור שנה הם מוכנים, חוץ ממך, גם לנפנף את הכלה. שיא הגיחוך כשהכלה מופיעה כמו מלכת שבא בארמונו של המלך שלמה. תאר לעצמך את המלך שלמה, החכם באדם, מקבל את פניה של מלכת שבא, אישה מספר אלף ואחת בהרמונו, שיודעת להתלבש כמו שרק מלכה ופרינססה יודעות. היא מופיעה בגלימה מלכותית עם חוטי זהב לאורך ולרוחב, יהלומים וזהב ומבושמת במור, נרד ולבונה מחצרמות או משבא, ומריחה כמו הקפה שאתה אוהב – תערוכת של קינמון, זנגוויל, ציפורן והל. כתר של יהלומים אמיתיים מתרשיש על ראשה, מאופרת ומקושטת מכף רגל ועד ראש, והחכם בלילה שלה, אולי סנדלר אולי מלך, מופיע במכנסי זלמן, חולצת טריקו דהויה, שרוולים קצרים שחושפים ידיים שעירות ועם סנדלים תנ"כיים, כי אז עוד לא המציאו את ה'סניקרס'".

"אימא, הסיפור איתי הוא שונה לחלוטין. אני לא שלמיי הסנדלר וגם לא שלמה המלך עם אלף בלונדיניות, ברונטיות ושחורות שיער, כשבקושי אני מסתדר עם אחת. ציפור שלי לא מנסה להיות מלכת שבא. היא בסך הכול מאוד חיננית. דאגנית מאוד. היא חייבת לעשות הכול כמו ידיה. יש לה לא רק עיניים יפות, אלא גם רגליים יפות".

"אז מה הבעיה, קובי? אם כל כך טוב אז למה זה כל כך רע?!"

"הבעיה אימא, שציפור ואימא שלה עומדות בתוקף שאלבש לחופה חליפת טוקסידו שחורה, שלושה חלקים, מבית 'ורסאצ'ה' או 'מישל שאטו' עם אבנט משי לבן, חולצת משי צחורה עם צווארון מסולסל כאילו הייתי לואי השבעה-עשר לפחות. איזה מזל שלא תקעו לי על הראש גם פאה לבנה ומסולסלת של שופט עליון בבית המשפט הפדראלי. הן בחרו לי נעליים שחורות עם שפיץ שנראה כמו טיל בין-יבשתי. בחיים לא ראית נעליים מבריקות כל כך. הנעליים מרוחות בלק שהופך את הנעל לראי בוהק עד שאני יכול לראות את פניי הנכלמות".

"קובי, אני מקווה שהמקקים הסתלקו כל עוד נפשם בם מפינות הבית מחשש שיאונה להם רע מפגישה עם חוד הנעל שלך... תגידי קובי, אתה גבר או סמרטוט?", צרחה אימא, "עשרים וחמש שנים לא הצלחתי לעשות ממך גבר צייתן כי אבא שלך היה נמושה, אבל הציפור שלך והאימא שלה, שלא ילדו אותך ולא גידלו אותך, הצליחו לעשות ממך בשבוע אחד סמרטוט ריצפה. ספונג'ה. ואללה יופי!"

"אימא, תאמיני שאמרתי את המילה האחרונה לציפור ולאימא שלה. הוכחתי להן שאני גבר עם רצונות משלי וסירבתי ללכת לפי דרישתן למעצב השיער 'שמשון ודלילה'. העדפתי את יוסף הספר, שאצלו אני מסתפר מגיל שלוש. הוא שמח על ההזדמנות החגיגית לספר אותי לכבוד חתונתי וליהנות גם מתשר נאה. ציפור הצטרפה אליי כדי להשגיח שיוסף הספר יעצב לי תספורת ראויה. בידה הייתה תמונת פוסטר של השחקן האלמוותי קלארק גיבל, מלך הוליווד, בעל השיער המוקפד והמרוח בשכבת ברילנטין ירוקה, שלא לדבר על השפם הדק והגברי העשוי מלאכת מחשבת של ספר אמן. 'אדון יוסף, אני רוצה שהראש של קובי שלי יהיה ממש כמו הראש של קלארק גיבל!', צייצה ציפור והצביעה על הראש השמנוני של אהוב ליבה קלארק גיבל. יוסף הספר חיך חיוך אומלל מאוזן לאוזן, גילה את השיניים החומות ואת השיניים החסרות, ואמר מעדנות: 'בטח גברת ציפור, בטח!'. הספר יוסף כרך כהרף עין סדין לבן עם כתמים היסטוריים סביב לצווארי. לא ידעתי אם אני יושב על כיסא חשמלי או שחבל תלייה נכרך על צווארי. המספרים של יוסף הספר צקצקו וגזרו קודם באוויר ואחר כך דנו כל שעה שעל ראשי לשבט או לחסד. לאחר חפיפה הגונה והברשה יסודית של שאריות השיער, מרח יוסף הספר על ראשי מנה גדושה של ברילנטין ועיסה את השיער. לנגד עיניי ראיתי את הצנצנת הגדולה של הברילנטין הולכת ומתרוקנת והנוזל השמנוני בצבע ירוק עבר בסבסוב מחול של 'הורה נעורים' אל ראשי. עד מהרה הצנצנת הייתה ריקה וראשי שקל כמו פיל מגודל. 'ועכשיו ידידי הצעיר, נתגלח!', ציווה יוסף הספר והקציף מברשת שעירה. עד מהרה התנשא על לחיי הר אדיר של קצף, כאילו השליכו על פני עוגת קרם. יוסף הספר השחזי את התער הלוך ושוב על רצועת עור עבה, לחלח את התער בנתז של רוק, והעביר את התער מעדנות על צווארי היחיד כמו טרקטור לפינוי שלג. לא יכולתי שלא להיזכר בסרט האלמוותי של 'צ'רלי צ'פלין בתפקיד הספר, המשחזי את התער ומגלח לצלילי צ'רדש סוערים לקוח מבוהל החושש לחייו. גם אני חשתי שחרב חדה מונחת על צווארי. על לחיי הענוגות עבר התער אחת לכאן ואחת לכאן וליבי רוטט מפחד שהחרב החדה של יוסף הספר תצליח יותר מזו של צ'פלין ואני אלך לכפרות כתרנגול אומלל בערב כיפור. מידי דקה או שתיים חיך הספר יוסף בינו לבין עצמו חיוך חום מרוב עישון וטבק הרחה ושב והשחזי את התער על רצועת העור תוך הקפדה יתירה שלא לפגוע בשפם הדקיק שלי שנח בשלום על שפתי העליונה. פניי כבר היו חלקים כמו החלק הרך של תינוק בן יומו. אני מציץ בחצי עין בראי ונדהם – הלא ייאמן אירע מול עיניי – אט אט ראיתי את דיוקנו של קלארק גיבל הלוך ומתיישב על פניי. 'מה לי ולו? מצידי שילך לכל הרוחות הקלארק הזה'. שיער ראשי המשומן דמה לחברת 'שמן' וחברת 'יצהר' גם יחד. שפמי הדקיק היה יפה לא פחות משפמו של גיבור 'חלף עם הרוח'."

"עכשיו נזכרתי בשם הסרט ובשם השחקן", הבריקה אימא, "ומה עשתה ציפור כל אותו הזמן?", הסתקרנה ולגמה מכוס המים הקרים.

"ציפור בחנה בקפידה את עבודתו של יוסף הספר ועל כל מהלך נאה היא הנהנה בראשה בשביעות רצון וחילקה ציונים. לסיכום היא אמרה לו: 'אדון יוסף, אתה טוב יותר מכל מעצבי השיער שאני מכירה... מעצבי השיער 'שמשון ודלילה' ו'רומיאו ויוליה', ששוחטים את הקליינטים במרכז העיר במחירים שלהם, הם יכולים ללמוד אצלך... אני חושבת שאתה טוב יותר אפילו מפיגארו הספר מסיביליה. קובי וכלתו ציפור הולכים להתלבש ובדרכנו לחתונה נקפוץ אליך בסביבות שבע בערב כדי שתוכל לסרק את קובי."

אל תדאג אדון יוסף, אנחנו נתגמל אותך אדון יוסף, על המאמץ ועל הכישרון הייחודי שלך'. בדרכנו ללימודינה היא מסתכלת עליי ואומרת: 'קובי חמוד, אני מסתכלת עליך ואומרת לעצמי כי יהיה לי עכשיו במיטה לא רק את קובי החמוד שלי אלא גם את השחקן האהוב והנערץ עליי ביותר קלארק גיבל', אמרה ציפור בגאווה ושיגרה נשיקה דביקה שהותירה על לחיי חותם של שפתון".

"ילד מסכן שלי, ראית את הבוגדנית הזאת? היא צריכה שני גברים במיטה", נאנחה אימא אנחה קורעת לב למשמע התיאורים שלי, "למה זה מגיע לנו למה?!"

ב

עד למועד היציאה לאולם השמחות המפואר, שניסה להידמות לארמון מלכי צרפת בוורסאיי יחד עם ארמון 'שנברון' של מלכי אוסטריה בווינה. התכונה הייתה רבה. ציפור בילתה חלק ניכר מהיום בהורדת שערות מבית השחי, מהרגליים ומהשפם. עיצבו לה את הגבות והעפעפיים והתקינו לה ריסים מלאכותיים. העובדות המסורות של סלון 'לקראת כלה' עשו לה גם מניקור על ציפורניים מלאכותיות ועשו לה פדיקור ברגליים ועיסו לציפור את הגוף מן הפדחת ועד הבהונות. מעצב השיער ז'קו סיפר, צבע ועיצב לציפור ראש לתפארת, בלונד עם פסים, וקינח ב'פן'. מכאן הובלה אחר כבוד אל מעצבת השמלות 'דונה גרציה', שעיצבה לה שמלת כלולות בסגנון מריה אנטואנט לאחר זלילת העוגות ולפני עריפת הראש. כשציפור העירה הערה מתבקשת על הדמיון שבינה לבין מריה אנטואנט אמר לה ז'קו בנון שלנטיות: "נכון גברת ציפור, שערפו למריה אנטואנט בסוף את הראש, אבל מאז היא לא סבלה עוד מנשירת שיער ומילה שלי זו מילה".

מריה אנטואנט 1775

כל שעות לפני הצהריים הייתי נתון למתקפה של אימי שבחרה לה דרך לוחמנית להיפרד מזמיר נפשה, היוצא היום מכלוב הזהב שלה אל תקרת הזכוכית של ציפור ואימה המופלאה. אימא לא עזבה אותי לרגע

והמשיכה לנתח את המצב שאליו נקלעתי היום כאילו היה זה שידור חי מרחבת ההוצאה להורג. יצאתי מן המקלחת, התבשמתי והמלביש המקצועי של חברת טוקסידו בע"מ הגיע לביתנו תמורת סכום סמלי ותשר. הוא הלביש אותי בקפידה: חולצת משי צחורה עם צווארון מסולסל, חליפת טוקסידו שחורה בשלושה חלקים שהעלתה ריח חריף של נפתלין, ואולי פורמלין, עם אבנט משי לבן ורחב, שנכרך במיומנות של חובש קרבי על הכרס הקטנה שלי. מרשימות במיוחד היו, כאמור, נעלי השפיץ המרוחות בלק מבהיק שדיוקני נשקף מהן. אני מסתכל בראי ולא מאמין - מיהו הברון מינכהאוזן המביט אליי מן הראי ודומה כל כך למלך הוליווד קלארק גיבל המנוח. החליפה דומה. השיער דומה. השפם מושלם. לרגע קט הייתי בטוח שאני שרוי בחלום הוליוודי מתוק, אולם מהר מאוד הבנתי שהמציאות עולה על כל דמיון ושקלתי אפשרות לחמוק מן החופה ומציפור נפשי ולטוס לאי בודד ולחבור שם לכל גיבורי ילדותי – רובינזון קרוזו וששת בעל שש האצבעות, טרזן וג'יין אהובתו וכמובן ידיד נפשי מנוער צ'יטה השימפנזה – אבל הייתי נטול אומץ לב. אפילו לברוח ליער ירושלים לא הייתי מסוגל. פניי היו מוכות עצבות.

שעת החתונה הלכה וקרבה. הלימוזינה נעצרה בפתח הבית וכלתי התקרבה לקראתי בשמלת כלה בסגנון מריה אנטואנט. רק עכשיו נפל האסימון. הבנתי שאימי בעצם די צודקת – ציפור היא באמת גוצה ושמנמנה בשמלת הכלולות שלה ואולי גם בלעדיה. הבחנתי לראשונה בפימתה הרועדת מתחת לסנטרה, שנראתה כמו אדווה על מימי הכינרת.

"קובי!", ציפור ציוותה עליי בטון שאין לערער עליו, "דרלינג, עכשיו נעבור ליוסף הספר לליטוש אחרון ומשם נעשה סידרת תמונות אמנותיות: דון קישוט וסנצ'ו פנסה בטחנת הרוח של ימין משה הולכים לפגוש את דולסיניאה בקינג דייוויד. דרכנו תהיה סוגה בשושנים בגן הוורדים ובשעה טובה נגיע אחר כבוד לחופה ונרגש את המוזמנים שימחאו לנו כפיים ושתי ילדות קטנות בלבוש כלה יפזרו ורדים מיובשים בדרכנו".

עלינו על הלימוזינה הלבנה, המקושטת בסרטים צבעוניים, בבלונים ובוורדים, בדרכנו אל יוסף הספר. "חיכיתי לכם עד עכשיו", הבהיר לנו יוסף הספר בטון של מי שמבקש תמורה הולמת בעבור מיומנותו להפוך סתם ראש לראשו החד פעמי של מלך הוליווד, "אני רוצה לתלות במסגרת גדולה את תמונת החתן היפה הזה וכל העולם יראה ויתרשם איזה ספר אני", החניף יוסף הספר לעצמו. כמוסכם, הוא עשה את הליטוש האחרון, העמיד כל שערה במקומה, מרח עוד שכבת ברילנטין מצנצנת חדשה ועבר על ראשי ב'פן' עד שחשתי שהתבשיל ערוך ומוכן לסעודה האחרונה. זה היה הרגע שבו הייתי בטוח שאני נושא סיר נפוח על ראשי.

"זה יפה להפליא!", גילתה ציפור כלתי טיב טעם, "רק חבל שמהנחיריים שלך יוצאות שערות באופן לא מבוקר. אני מתלבטת אם אלה שיבולי קמה או קני סוף", גיחכה, "אני חושבת שבעוד שבוע-שבועיים נוכל לקלוע לך צמות".

"אין בעיה", אמר יוסף הספר חגיגית, "אני כבר מוריד לו את השערות מהנחיריים ולא אבקש תוספת למחיר. השערות מהאף עליי", אמר יוסף הספר ברוחב לב נדיר.

"לא, לא!", צרחה עליו ציפור, "מה פתאום?! כאן נדרשת עדינות ומיומנות. לי יש שתי ידיים ימניות. תן לי זוג מספריים חדות ואני כבר מורידה לך את השערות מהאף", אמרה ציפור בביטחון מלא של לוחם סיירת מטכ"ל שנקלע למטה החיזבאללה בבירות ופוגש לנגד עיניו את המזכיר הכללי. ככל שביטחונה גבר חשתי שחיי תלויים מנגד על חוט השערה. חשתי שכל טעות קטנה מצידה של ציפור תחולל אסון כבד עוד קודם שאני מכריז קבל עם ועדה: 'הרי את מקודשת...'. המספריים כבר היו בידה של ציפור והיא גזרה קודם שערות וירטואליות באוויר. סגרה ופתחה את הזרועות הארוכות של מספרי הספרים החדים והתקרבה אליי בתנועת התקפה מאיימת של טייס קמיקזה השועט על משחתת אמריקאית בפרל הרבור.

"על החיים ועל המוות", אמרה ציפור בקול רוטט, "אני מוכרחה לציין שידיי די רועדות... לא בכל יום אני מתחתנת!", הכריזה ציפור. שמעתי ולא האמנתי. לא ידעתי מהיכן תיפתח הרעה. באופן לא צפוי ובתנועה סיבובית חדה התקרבו המספריים לנחיריים שלי וחיפשו דרכם אל בין שיבולי הקמה וקני הסוף שגדלו פרא במערות האף האישיות שלי. "אני חושבת שאני מצליחה...", הכריזה ציפור וצקצקה במספריים. חשתי מדקרת חרב ובו ברגע נפתחו מעיינות תהום ומזרקות הדם זינקו בשטף אדום ארגמני מן הגשר המחבר את הנחיריים בואכה שפמו המנוח של קלארק גיבל. ציפור כלתי האהובה הצליחה במחי מספריים לחתוך בידה המיומנות את המחיצה המפרידה בין נחיר ימין לנחיר שמאל.

הבטתי בראי בתדהמה. הדם קלח כאילו היה זרנוק בשירות מכבי אש בבניין רב קומות העולה באש. הצווארון הצחור והמסולסל היה תוך רגע קט אדום כדם. חליפת הטוקסידו בריח נפתלין ופורמלין הייתה משובצת כתמי דם נאים למדי. האבנט הצחור נראה כמו מוטציה של כלב דלמטי יתום... ציפור שלפה בתנועת חן את המספריים מן הנחיריים לא לפני שהורידה גם חצי משפמו של אהוב נפשה קלארק גיבל. שמלת הכלולות של ציפור הייתה אדומה כשדה כלניות מרהיב בהרי יהודה.

"וי, מה עשית?!?", יבב יוסף הספר, "תסעו מהר עם הלימוזינה לחדר מיון בהדסה הר הצופים. אני רואה שתשר כבר לא אקבל מכם. יאללה תלכו מהר, לפני שייגמר לו הדם וייגמרו לו החיים".

"על גופתי המתה. זה אוטו חתן כלה. אוטו חתן כלה לא מלכלכים", הכריז נהג הלימוזינה וגירש את ציפור ואותי מעל פניו, הסתלק מן המקום והותיר אחרינו מסך עשן שנפלט ממפלט עצבני. האמבולנס שהוזעק הגיע בזמן סביר בעוד הדם מפעפע כמו באר נפט באחת מאמירות המפרץ. הפרמדיק בדרגת אלוף משנה חסם את זרימת הדם, הפעיל סירנות וטס להר הצופים. ציפור אחזה את ידי כל הדרך בעיניים לחות של אישה אוהבת.

ג

הטיפול בבית חולים הדסה על הר הצופים היה אטי אך ייסודי. בעונג רב הוריד אח של חדר הניתוח את המחצית השנייה של השפם של קלארק גיבל והותיר אותי קירח מכאן ומכאן. לאחר עיצוב פלסטי ותפירה כירורגית ציווה עליי המנתח לנוח כמה שעות. 'שום דבר לא יברח', הרגיע אותי.

תקפה אותי רוח של רשעות המתאימה לשעות אלו של הקזת דם על משמר המולדת, אולי בשל סמי ההרגעה שהערו לגופי בכל כמה דקות. הייתי כחולם. נהניתי מן המחשבה שבאולם המפואר, בסגנון ארמון ורסאי וארמון שברון בווינה, יושב קהל שסבלנותו פקעה. זה מכבר גמרו האורחים לאכול את המתאבנים ואת כל הבשרים והדגים והסלטים ושאר מנות עיקריות ותפלות, שתו את כל השתיית החריפות, הקרות

והחמות, גיהקו ושיהקו. התזמורת כבר ניגנה את כל המנגינות ורחבת הריקודים התרוקנה מזוג הקשישים האחרון והפתטי שביקש להחזיר עטרה ליושנה למרות הבעיות בגב. הרב, שמן הסתם הגיע באיחור, כעס ורב, כי יש לו על הראש עוד כמה חתונות ומה שהגביר את כעסו עוד יותר, שלא קיבל תמורה על חתונה שלא הייתה. נזכרתי, שקראתי לא פעם בעיתונים על אחד מבני הזוג שנעלם ממש מתחת החופה. הפעם הגענו להישג הראוי להירשם אצל גינס – הפעם נעלמנו שנינו ונקמנו נקמה מתוקה בצמד האימהות שחלומן נגזו.

ציפור יצאה להתקלח, להחליף בגדים ולהביא גם לי בגד קל. היה זה הרגע שבאמת אהבתי את ציפור. היא הגיעה לבושה חולצת בטן ומכנסי ג'ינס. היא לא נראתה שמנמנה וגוצה כל כך. היא הביאה לי נעלי 'סניקרס', מכנסי דגמ"ח מהמילואים האחרונים וחולצת 'טי שירט' עם הכתובת Make Love – Not War.

השעה הייתה אחת-עשרה בלילה כששוחררתי מבית חולים. נסענו במונית לאולם השמחות המפואר שלנו. האורות כבר היו מעומעמים, הכיסאות המרופדים והמצופים בקישוט של בד מלכותי היו הפוכים על השולחנות. המלצרים המותשים שטפו את הרצפה וקיללו את בעלי השמחה כי לא קיבלו הפעם טיפ. השומר הרוסי ראה את בגדינו העלובים ואת התחבושת הכרוכה על אפי, ומנע את כניסתנו בנשק שבידו, בקריאה:

"חוליגנים, חתונה גמר. אין אוכל עניים".

"אנחנו חתן כלה!", אנפנתי בקול ספוג יגון של תשעה באב. השומר, שוודאי קראו לו יאשה או סאשה, הביט עלינו בבוז ואמר:

"גם דדושקה שלי חתן, גם פפושקה שלי כלה", חשף השומר האמיץ טור מוזהב. ידענו שנינו שיש לו אילן יוחסין מכובד ושיאשה/סאשה לא בא מן הים...

מתוך האולם נשמעו קולות של ויכוח קולני. מייד זיהינו את הקולות. בקצה האולם הבחנו באמי ובאמה של ציפור, שהתווכחו לאן לוקחים את המתנות ואת השיקים של חתונה שלא התקיימה.

"מה יהיה?" – אמרו שתיהן ספונטנית, אולם כשהבחנו בנו ובתחבושת הגדולה שעל פניי הן השתתקו מרוב תדהמה. הן הביטו בנו ואנו הבטנו בהן. שתי המחתונות הגיעו למרבה הפלא בתוקף הנסיבות להבנה הדדית.

"אתם חייבים להתחתן עוד הלילה ויהי מה", אמרה אמה של ציפור.

"היא צודקת במאה אחוז", אמרה אמי בהסכמה נדירה.

ד

בהברקה נדירה של אימא, עלינו למונית ויצאנו אל ביתו של הרב-פרופסור, חתן פרס ישראל, יהודי יקר ותלמיד חכם מובהק שנהג לקדש זוגות רק בחתונה צנועה, במעמד מניין וללא הוצאות. בבית הכנסת הקטן שבמרתף ביתו מצאנו, למרות השעה המאוחרת, את הרב-פרופסור מרביץ תורה בקרב תלמידיו, עשרה במספר. בחכמתו הרבה הבין עניין מתוך עניין, פתח בקבוק יין מתוק, מזוג לגביע כסף ובמעמד תלמידיו קידש את הזוג הצעיר כדת משה וישראל. הוא קרא בכתובה שהגישה לו אמה של ציפור. אמי הגישה לי

את הטבעת ואני הכרזתי בפה חסום ובקול מאנפף: "הרי את מקודשת..." כגבר שיש לו מילה, שברתי את הכוס במכה הראשונה ובנסיבות המיוחדות שלי אפילו הייתי פטור מלנשק את ציפור כלתי. הרב בירך את הזוג הצעיר ואת שתי האימהות וחילק סוכריות טופי מתוך בונבוניירת זכוכית. גרמנו לו חמש דקות של ביטול תורה ויצאנו לדרכנו. נהג המונית כבר צפר אל הלילה בחוסר סבלנות.

אמי נאנחה לפתע אנחה קורעת לב ואמרה: "איזה יופי קובי! זאת החתונה הכי נפלאה שראיתי אי פעם. כמו שאמר הגנרל הידוע: מהר, חזק ואלגנטי ו...בזול כל כך".

"נכון, נכון!", התייפחה אמה של ציפור.

אמי, ציפור ואמה התנשקו והתחבקו ולא הפסיקו לבכות ולצחוק.

ואני מביט ב'שילוש הקדוש', ב'שלוש הגראציות' שהיו לאחת, מביט, רואה ומתבונן, ומחפש את מקומי.